

Arrest

nr. 278 920 van 18 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 januari 2019 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger (hierna: gezinsherenigingsaanvraag) en dit in functie van haar vader, met Nederlandse nationaliteit (hierna: de referentiepersoon). Zij legt onder meer loonbrieven (van de maanden oktober, november en december 2018) voor van de referentiepersoon, bevattende het adres: T. te Deurne, hetzelfde adres als weergegeven in de bijlage 19ter van 9 januari 2019. Enkel de loonbrief (voor de kwestieuze maanden) van 1 tot 7 oktober 2018 en deze van 6 augustus 2018 tot 19 augustus 2018 bevat het adres te Deurne, L. Latere loonbrieven hernemen het adres te Deurne, T. De loonbrieven van de maanden van 2018 van de referentiepersoon bevatten het adres te Deurne, L. De eerdere en eerst ingediende gezinsherenigingsaanvraag van 4 juli

2018 werd op 12 november 2018 door de burgemeester te Antwerpen geweigerd wegens het ontbreken van bepaalde documenten (bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon en ziekteverzekering). Deze beslissing geeft als adres van de verzoekende partij: Deurne, L.

Op 30 juli 2019 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 19 oktober 2020 wordt een samenwoonstverslag opgesteld waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet samenwoonde met de referentiepersoon, haar vader.

Op 30 augustus 2021 wordt de verzoekende partij in kennis gesteld van de uitnodiging van 17 augustus 2021 om documenten over te maken om haar verblijfsrecht al dan niet te beëindigen. Op 28 september 2021 bezorgt de verzoekende partij bijkomende stukken aan de verwerende partij, waaronder een individuele rekening op naam van de verzoekende partij en waaruit blijkt dat de verzoekende partij zelf in dienst was bij de werkgever Konvert Interim Vlaanderen met indienststede op 19 november 2018 tot 20 december 2019. Het adres, vermeld op de individuele rekening, is te Deurne, T. (zie individuele rekening van de verzoekende partij van 2019). Op dit adres heeft de vader van de verzoekende partij ten dele, volgens de loonbrieven van de vader, ook gewoond.

Volgens de verwerende partij (cf. de thans bestreden beslissing: zie *infra*) woont de verzoekende partij niet meer bij haar vader sedert 28 februari 2019, "*datum waarop de referentiepersoon werd ingeschreven op een ander adres*", voor de afgifte van de F-kaart.

Op 28 maart 2022 besluit de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen en dit zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit betreft de bestreden beslissing die de volgende redengeving kent:

"(...)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): J.

Nationaliteit: Sierra Leone

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Freetown

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 09.01.2019 waarna hij, bij uitblijven van een beslissing van de DVZ, in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 30.07.2019. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de zijn Nederlandse vader K. F. (...) met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit sedert 28.02.2019, datum waarop de referentiepersoon ingeschreven werd op een ander adres. Er is geen gezinscel meer sedertdien. Er is bovendien, buiten de normale familiale banden, geen sprake van een afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon, nu blijkt uit de voorgelegde stukken dat betrokkene reeds op het moment van zijn aanvraag gezinshereniging tewerkgesteld was (cf. individuele rekening van 2019 waaruit blijkt dat betrokkene in januari 2019 reeds een arbeidsinkomen had verworven). Of betrokkene op de één of de andere manier nog werd ondersteund door zijn vader, blijkt niet uit de door hem voorgelegde stukken. Betrokkene stelt zelf dat hij bij zijn oom ging wonen en "door zijn werk de mogelijkheid had om deze stap te nemen, zonder dat iemand, inclusief de Belgische staat, er last van zou hebben."

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 17.08.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij

eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 30.08.2021. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

Schrijven advocaat Taalcertificaten Nederlands Attest maatschappelijke oriëntatie Individuele rekeningen 2019, 2020 en 2021 Tewerkstellingsattesten Tempo Tearn

Arbeidsovereenkomst met L. Kontich + loonfiches juli, augustus 2021 Ongedateerde verklaring van mevrouw G. E. + één ongedateerde foto Foto van betrokkene met zijn zus

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voorzover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Met de betrekking tot de uitzonderingsronden voorzien bij artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het uitzonderingsgeval van artikel 42quater, §4, 1°. Betrokkene was tussen 09.01.2019 (datum bijlage 19ter) en 28.02.2019 (datum waarop zijn vader op een ander adres werd ingeschreven) met de referentiepersoon gevestigd. Dat is slechts iets minder dan twee maanden. Zelfs indien rekening gehouden wordt met de eerste verblijfsprocedure, die overigens geen positief gevolg kende, is er nog maar sprake van een gezamenlijke vestiging van 04.07.2018 tot 28.02.2019 (dus bijna 8 maanden). Dat is ruim minder dan de drie jaar gezamenlijke vestiging dewelke door de wet worden voorschreven. Betrokkene toont verder ook niet aan dat er, buiten de normale familiale banden, na het vertrek van de referentiepersoon op 28.02.2019 nog enige afhankelijkheidsrelatie tussen hem en de referentiepersoon bestond. Integendeel, uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene reeds in januari 2019 tewerkgesteld was. Nergens blijkt dat zijn vader op de één of andere manier financieel of materieel nog een bijdrage leverde ten behoeve van zijn zoon. Betrokkene stelt zelf dat hij bij zijn oom ging wonen en "door zijn werk de mogelijkheid had om deze stap te nemen, zonder dat iemand, inclusief de Belgische staat, er last van zou hebben." Betrokkene heeft thans geen minderjarige kinderen. De uitzonderingsgronden onder 2° en 3° zijn dus evenmin op hem van toepassing. Wat betreft de schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de wet, voert betrokkene raadsman de moeilijke relatie aan met de stiefmoeder. Doch een moeilijke relatie met een (stiefouder vormt op zich nog geen schrijnende situatie naar de zin van de wet. Betrokkene zou door zijn stiefmoeder gepest zijn, doch daar ligt buiten betrokkene's eigen verklaring geen enkel bewijs van voor dewelke uitgaat van een objectieve derde (zoals bijvoorbeeld de verklaringen van een maatschappelijk werker, een politieagent, een arts of psycholoog, ...). Bovendien worden de verklaringen van betrokkene tegengesproken door de feiten. Hij haalt onder meer de coronapandemie aan als reden van hoger oplopende spanningen. België ging echter pas in lockdown in maart 2020, terwijl betrokkene reeds van in februari 2019 geen gezinscel meer vormde met zijn vader en stiefmoeder. Op 28.02.2019 werd hij als alleenstaande ingeschreven op zijn toenmalig adres. Blijkens het Rijksregister is hij sedertdien nooit meer gedomicilieerd geweest bij zijn vader en stiefmoeder. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij het slachtoffer was van een schrijnende situatie naar de zin van de wet. Er dient dus te worden vastgesteld dat betrokkene niet voldoet aan één van de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4°.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene verblijft sedert juli 2018 in België, nu dus iets meer dan drieënhalfjaar. Dat is nog een relatief korte periode. Deze relatief korte verblijfsperiode maakt ook dat redelijkerwijze gesteld kan worden dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met zijn herkomstland. Hij bracht er overigens zijn hele kindertijd door. Betrokkene voert zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij bindingen heeft met zijn herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene toont aan sedert 2019 tewerkgesteld te zijn. Thans werkt hij als arbeider voor L. Kontich, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Betrokkene legt attesten voor waaruit blijkt dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie en taallessen heeft gevolgd. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject en de daarbij horende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde attesten niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Thans woont betrokkene bij zijn oom. Betrokkene is echter volledig zelfstandig gezien uit de voorgelegde stukken blijft dat hij reeds sedert 2019 tewerkgesteld is. Er bestaat buiten de normale familiale banden geen afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn oom. Betrokkene is een volwassen man, waarvan mag verondersteld worden dat hij ook zonder de nabijheid van zijn oom

een leven kan opbouwen. Verder haalt betrokkene aan dat hij een relatie zou hebben met de Belgische mevrouw E. Als bewijs van zijn aangehaalde relatie legt hij een ongedateerde verklaring van mevrouw E. en één enkele foto voor. Deze stukken volstaan echter niet om aan te tonen dat betrokkenen effectief een relatie hebben. Van de brief kan het gesolliciteerde karakter niet worden uitgesloten. Eén enkele, ongedateerde foto vormt evenmin een bewijs dat twee personen een relatie met mekaar hebben, te meer nu betrokkene verklaart dat hij reeds sedert twee jaar een koppel met mevrouw vormt. Indien dat het geval is, dan mag van hem verwacht worden dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen. Uit de voorgelegde stukken blijkt niet hoe zij mekaar hebben leren kennen, of zij mekaars vrienden en familie kennen, of zij geregeld met mekaar communiceren,... Betrokkene maakt met de voorgelegde stukken de beweerde relatie niet aannemelijk. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van:

"artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna 'EVRM') en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, schending van artikel 10 van Richtlijn 2004/38/EG (hierna: burgerschapsrichtlijn), schending van artikel 42 en 42quater van de Vreemdelingenwet, en artikel 52 Vreemdelingenbesluit, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur,"

Het onderdeel van het enig middel, dat de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, wordt als volgt toegelicht:

"EERSTE ONDERDEEL

Verzoeker meent dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van meer dan 3 maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten op onzorgvuldige wijze heeft genomen omdat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn privé- en familielevens in België en de schrijnende omstandigheden waarin verzoeker zich bevond om het moment dat hij besloot niet meer samen te wonen met zijn vader.

Daarnaast handelde verwerende partij erg onzorgvuldig door verzoeker pas op 17 augustus 2021 haar voornemen te kennen te geven om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker wegens een gebrek aan een gezamenlijke vestiging, terwijl zij hier reeds sinds 28 februari 2019 op de hoogte was. Verwerende partij liet door haar trage werkwijze verzoeker nog tweeënhalf jaar op het Belgische grondgebied zijn privé- en familielevens uitbouwen om hier vervolgens abrupt een einde aan te stellen.

(...)

Verzoeker diende op 9 januari 2019 een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Nederlandse vader, K. F.

Aanvankelijk woonde verzoeker op hetzelfde adres als zijn vader en diens nieuwe echtgenoot. Na enige tijd liepen de spanningen met zijn stiefmoeder echter hoog op waarna verzoeker besloot zijn verantwoordelijkheid te nemen en de situatie te ontmijnen door zich op een ander adres te vestigen. Verzoeker ging bij zijn oom wonen en had ondertussen ook de nodige eigen middelen om deze stap te nemen.

Ondertussen is de relatie met zijn stiefmoeder verbeterd en ook met zijn vader, broer, zus en oom heeft verzoeker nog steeds een goede familiale band. Het feit dat hij niet meer samenwoont met het gezin van zijn vader verandert hier niets aan.

Verzoeker is een jongeman van 22 jaar en woont bij zijn oom. Hij heeft reeds enige financiële zelfstandigheid opgebouwd, maar is nog alleenstaand en heeft geen kinderen.

(...)

Verzoeker is sinds 2018 in België. Hij verblijft op het moment van schrijven dus bijna 4 jaar in België. In die periode heeft hij geen enkel crimineel feit gepleegd.

De proportionaliteit van de bestreden beslissing dient met andere woorden hoofdzakelijk beoordeeld te worden in het licht van de sociale, culturele en familiale banden die hij in die 3,5 jaar heeft ontwikkeld in België.

Zowel de vader, de stiefmoeder, de broer en zus van verzoeker verblijven in België en hebben hier allen verblijfsrecht. Hoewel verzoeker destijds besloot om niet meer samen te wonen met de rest van het gezin omwille van de erg moeilijke relatie met zijn stiefmoeder, heeft hij nog steeds een hechte familieband met hen. In een steunbrief drukken zowel verzoekers vader als zijn stiefmoeder hun bezorgdheid uit over de bestreden beslissing die een einde maakt aan het verblijfsrecht van verzoeker in België. Verzoeker heeft met andere woorden sterke familiale banden in België.

Daarnaast heeft verzoeker ook sterke sociale en culturele banden met België ontwikkeld. Verzoeker legde hiervoor verschillende bewijsstukken voor aan verwerende partij. Verzoeker toonde aan over een goede kennis van het Nederlands te beschikken en legde eveneens een attest maatschappelijk oriëntatie voor. Bovendien toonde verzoeker aan dat hij reeds sinds 2019 werkt in België en op die manier ook economisch geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Verzoeker is met andere woorden uitstekend geïntegreerd in België en vormt geen belasting voor de Belgische sociale zekerheid. Ook zijn privéleven speelt zich bijgevolg af in België.

In deze context is het buiten alle proportie om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen. Er kan niet gesteld worden dat de inperking op het familieleven van verzoeker 'noodzakelijk is in een democratisch samenleving' zoals het EHRM het voorschrijft in haar jurisprudentie.

Verzoeker nam zijn verantwoordelijkheid door de conflictueuze situatie thuis te ontmijnen door bij zijn oom in te gaan wonen. Dat die verantwoordelijkheid hem nu duur komt te staan, is bijzonder onredelijk gezien zijn familiale, culturele en sociale banden in België en zijn financiële onafhankelijkheid.

Hierbij komt nog dat de familiale, culturele en sociale banden die verzoeker de voorbije jaren heeft opgebouwd in België mede het gevolg zijn van de inertie van verwerende partij, (zie ook tweede onderdeel)

Verzoeker diende op 9 januari 2019 een verblijfsaanvraag in. Sinds 28 februari 2019 staat verzoeker niet meer ingeschreven op hetzelfde adres als zijn vader, de referentiepersoon. Verwerende partij liet na om tijdig een beslissing te nemen en werd om die reden in het bezit gesteld van een F-kaart op 30 juli 2019. Meer dan 2 jaar later, op 30 augustus 2021 laat verwerende partij aan verzoeker weten dat er een onderzoek loopt naar zijn verblijfsrecht omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de referentiepersoon.

Verwerende partij was met andere woorden reeds een dikke maand na het indienen van de verblijfsaanvraag op de hoogte van het feit dat er geen gezamenlijke vestiging was met de referentiepersoon. Desondanks liet zij na om tijdig een beslissing te nemen waardoor verzoeker in het bezit gesteld werd van een F-kaart. Vervolgens wacht verwerende partij nog meer dan twee jaar om verzoek op de hoogte te brengen van het feit dat er onderzoek loopt naar zijn verblijfsrecht omwille van een feit waarvan verwerende partij reeds op de hoogte was een dikke maand na het indienen van de aanvraag.

(...)

TWEEDE ONDERDEEL

Verzoeker diende op 9 januari 2019 een aanvraag tot verblijfsrecht in. Op 30 juli 2019 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart omdat verwerende partij geen beslissing nam binnen de door de burgerschapsrichtlijn en de vreemdelingenwet opgelegde termijn van 6 maanden.

(...)

Artikel 52, §4 van het vreemdelingenbesluit stelt het volgende:

"§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42. van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af. De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

(...)

Uw Raad oordeelde reeds, in navolging van het G rond wette lijk Hof en de Raad van State, dat de termijn van 6 maanden bedoeld is om de rechtszoekende niet te lang in het ongewisse te laten over zijn verblijfsaanvraag en om hieromtrent rechtszekerheid te bieden:

"Verder merkt de Raad ook nog op dat de wetgever met het invoeren van de termijn van zes maanden in huidig artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet de bedoeling had om ervoor te zorgen dat de betrokkene niet te lang in het ongewisse zou blijven over het antwoord OP zijn aanvraag (zie: GwH 128/2010 van 4 november 2010, B7.1. en tot B.8.3.) en hierover rechtszekerheid te bieden. Indien vervolgens, na de afgifte van een F-kaart omwille van het verstrijken van de termijn, die kaart onbeperkt zou mogen worden ingetrokken, heeft dit als effect dat de rechtsonzekerheid nog vele malen groter is. In zijn arrest nr. 245.829 van 21 oktober 2019 wees de Raad van State er overigens op dat de declaratoire werking van een verblijfstitel niet betekent dat, wanneer het verblijfsrecht moet worden geacht nooit te hebben bestaan, ook de erkenning of de vaststelling van dat verblijfsrecht zou moeten worden geacht nooit te hebben bestaan, zonder te zijn ingetrokken." (RvV nr. 256 555 van 16 juni 2021; eigen benadrukking)

Daarnaast oordeelde Uw Raad in hetzelfde arrest dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel er aan in de weg staat dat de overheid een foutief afgeleverde verblijfskaart na de termijn van 6 maanden waarin verwerende partij moet beslissen over de aanvraag, opnieuw wordt ingetrokken zonder dat hiervoor gewichtige redenen voor zijn:

"2.2.2. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen OP een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen. Voorts moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in hoofde van betrokkene (RvS 3 juni 2010, nr. 204655).

De Raad dient vast te stellen dat in casu de overheid op 23 juni 2020 aan verzoekster een F-kaart heeft afgegeven in plaats van de op 4 juni 2020 genomen beslissing tot weigering van verblijf ter kennis te brengen. Hoewel de brief van 4 januari 2021 terecht opmerkt dat de F-kaart slechts het instrumentum betreft en geen constitutief karakter heeft, dient er niettemin OP te worden gewezen dat met die vergissing aan verzoekster een voordeel werd verleend. Naar luid van artikel 52, §4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit geeft de burgemeester of zijn gemachtigde immers, wanneer het verblijfsrecht wordt toegekend, aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af; dit is de F-kaart die op 23 juni 2020 aan de verzoekster werd overhandigd. Aangezien de reglementering niet voorziet in de afgifte van enig ander document aan de vreemdeling wiens recht OP verblijf wordt erkend, had verzoekster een gerechtvaardigde verwachting dat met de afgifte van de F-kaart haar verblijfsrecht inderdaad werd erkend. Verzoekster wijst erop dat zij, erop vertrouwend dat zij over een verblijfsrecht beschikte, inmiddels studies heeft aangevat, zich heeft ingeschreven bij een ziekenfonds, een opleiding wil volgen voor een knelpuntberoep, en samenleeft met haar moeder, vader, broer en zus, die allen verblijfsrecht hebben of Belg zijn." (RvV nr. 256 555 van 16 juni 2021; eigen benadrukking)

Verwerende partij was met name gebonden door een strikte termijn van 6 maanden waarbinnen zij een beslissing diende te nemen. Verwerende partij liet dit echter na waardoor zij verplicht was verzoeker in het bezit te stellen van een F-kaart.

Meer dan 2 jaar na het afleveren van de F-kaart aan verzoeker, wordt hem meegedeeld dat er een onderzoek loopt naar zijn verblijfsrecht omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de referentiepersoon.

Dit gebrek aan gezamenlijke vestiging was echter reeds aanwezig sinds 28 februari 2019, een dikke maand na het indienen van de aanvraag, en 5 maanden voor het afleveren van de F-kaart aan verzoeker. Doordat verwerende partij slechts tweeënhalf jaar na het aflopen van de termijn waarbinnen zij een beslissing diende te nemen over de verblijfsaanvraag van verzoeker, overgaat tot een beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van verzoeker, terwijl het feit dat aan de grondslag licht van de bestreden beslissing reeds dateert van het begin van de termijn van 6 maanden waarbinnen zij initieel diende te beslissen, verlengt zij in feite die termijn van 6 maanden tot 3 jaar.

Zij liet na tijdig een beslissing te nemen, ondanks het gebrek aan gezamenlijke vestiging. Wanneer zij op heden alsnog afkomt met dit gebrek aan gezamenlijke vestiging om een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker, negeert zij de facto de termijn van 6 maanden waarbinnen zij dienden te beslissen.

Uit overweging 40 van bovenvermeld arrest Ibrahima Diallo blijkt duidelijk dat verwerende partij ook bij een negatieve beslissing binnen de termijn van 6 maanden een onderzoek moet voeren naar de verblijfsaanvraag van verzoeker.

Sinds het verlenen van de verblijfskaart aan verzoeker in juli 2019 is er wat betreft de gezamenlijke vestiging niets wezenlijks veranderd. Verzoeker kreeg zijn F-kaart overhandigd op het moment dat hij reeds 5 maanden niet meer op hetzelfde adres woonde als de referentiepersoon. Verzoeker mocht er dus redelijkerwijze op vertrouwen dat het gebrek aan gezamenlijke vestiging zijn verblijfsrecht niet in gedrang zou brengen.

Hoewel de F-kaart in casu werd toegekend omdat verwerende partij niet tijdig handelde, en niet omdat verwerende partij een vergissing maakte zoals het geval was in de hierboven aangehaalde rechtspraak van Uw Raad, is dit verschil niet pertinent wat betreft de gecreëerde verwachtingen ten aanzien van verzoeker.

Verzoeker kreeg namelijk een verblijfskaart toegekend waarna hij zich verder integreerde in de Belgische samenleving. Zoals reeds hierboven in het eerste onderdeel werd aangehaald ontwikkelde hij de voorbije jaren sterke sociale, culturele en familiale banden. Wanneer verwerende partij nu het voordeel in de vorm van een verblijfsrecht wenst terug te vorderen van verzoeker, dient zij hiervoor gewichtige redenen te hebben.

(...)

2.2. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen. Voorts moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in hoofde van betrokkene (RvS 3 juni 2010, nr. 204.655).

2.3. De verzoekende partij voert onder meer aan dat er een F-kaart werd afgegeven op 30 juli 2019 en dat het recht op verblijf - mede omwille van het verstrijken van de termijn van zes maanden, voorzien in artikel 42, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) - vanaf dat ogenblik niet meer kon worden geweigerd.

De bestreden beslissing bevestigt de afgifte van een F-kaart op 30 juli 2019 in antwoord op een gezinsherenigingsaanvraag met de referentiepersoon. De verwerende partij ontkent niet dat een verblijf van meer dan drie maanden werd toegekend.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gezinsherenigingsaanvraag werd ingediend op 9 januari 2019, datum van de bijlage 19ter die werd afgeleverd, wat ook blijkt uit de bestreden beslissing.

Het determinerende motief van de bestreden beslissing ligt in het gegeven dat de verzoekende partij sedert 28 februari 2019, dus voor de afgifte van de F-kaart, geen gezamenlijke vestiging meer heeft met haar vader. Sedert de ingediende gezinsherenigingsaanvraag heeft de verzoekende partij nog geen twee maanden bij haar vader gewoond: slechts van 9 januari 2019 tot 28 februari 2019. Volgens de bestreden beslissing is er na deze datum geen gezamenlijke vestiging meer met de referentiepersoon in functie van wie de verzoekende partij haar verblijfsrecht heeft verkregen.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat uit het nazicht van het rijksregister blijkt dat de verzoekende partij niet langer samenwoonde met haar vader.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de gegevens van het rijksregister steeds ter beschikking staan van de verwerende partij.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat er aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij de beëindiging van het samenleven met haar vader verborgen hield. De verwerende partij houdt dit ook niet voor.

De verwerende partij kon minstens weten aan de hand van het rijksregister dat de referentiepersoon al op 28 februari 2019 zijn adres wijzigde. De beëindiging van het samenleven was kenbaar. De verwerende partij heeft geen samenwoonsonderzoek verricht voor het nemen van de bestreden beslissing.

De eerdere, eerst ingediende gezinsherenigingsaanvraag van 4 juli 2018 werd op 12 november 2018 door de burgemeester te Antwerpen geweigerd wegens het ontbreken van bepaalde documenten (bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon en ziekteverzekering). Deze beslissing geeft als adres van de verzoekende partij: Deurne, L.

De tweede gezinsherenigingsaanvraag, voorwerp van de bestreden beslissing, bevat het adres: Deurne, T.

De verzoekende partij heeft dit gegeven geenszins geheim gehouden. Haar vader verhuisde en wijzigde zijn adres op 28 februari 2019 volgens de gegevens in het rijksregister.

Alle voorgelegde loonbrieven dateren van 2018 met steeds de adressen hetzij aanvankelijk Deurne, L. en vanaf het najaar Deurne T., hetzelfde adres als gegeven in de tweede gezinsherenigingsaanvraag van 9 januari 2019. Deze gegevens bevestigen dat op het ogenblik van de bijlage 19ter de verzoekende partij samenwoonde met haar vader. Door de verwerende partij is geen woonstcontrole gebeurd voor de afgifte van een F-kaart.

Recentere loonbrieven werden niet gevraagd. Enig onderzoek voor het nemen van de bestreden beslissing blijkt niet. Evenmin werd nagegaan voor de afgifte van de F-kaart of de verzoekende partij beschikte over eigen inkomsten. Ook ter terechtzitting blijkt niet waarom de verwerende partij pas na acht maanden na de afgifte van de F-kaart op de hoogte kwam van het gegeven dat het samenleven al beëindigd was voor de toekenning van de F-kaart. De verwerende partij houdt dit nochtans voor in de nota met opmerkingen.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de afgifte van de F-kaart op een vergissing berust.

Artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het Vreemdelingenbesluit) voorziet als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een beslissing betreffende het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden genomen binnen de termijn van zes maanden en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Er wordt geen bevoegdheid aan de Koning gegeven voor het bepalen van de termijn waarbinnen het recht op verblijf aan de betrokkene moet worden erkend. De in artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn van zes maanden heeft enkel betrekking op het nemen van de “beslissing”.

Het Hof van Justitie maakt in zijn arrest van 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, duidelijk dat een stelsel van een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart wanneer de termijn van zes maanden wordt overschreden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn voor zover het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor (pt. 55). Het besluit dan ook dat de Burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een

ationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in het voormelde artikel 10, eerste lid voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven (pt. 56). Bijgevolg is een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart enkel aan de orde indien vaststaat dat de aanvrager voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Het blijkt niet dat de verwerende partij dergelijk onderzoek heeft gevoerd.

Bijgevolg blijkt uit het voorgaande duidelijk dat het bestuur een vergissing maakte bij afgifte van een F-kaart en het toekennen van een recht op verblijf aan de verzoekende partij in antwoord op de ingediende gezinsherenigingsaanvraag. De verwerende partij hanteert immers als determinerend motief de vaststelling dat de verzoekende partij al op 28 februari 2019, zijnde nog geen twee maanden na het indienen van de gezinsherenigingsaanvraag, niet meer samenwoonde met de referentiepersoon, wat zij had kunnen vaststellen voor de toekenning van het verblijf van meer dan drie maanden.

Met die vergissing werd aan de verzoekende partij een voordeel verleend. Naar luid van artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft de burgemeester of zijn gemachtigde immers, wanneer het verblijfsrecht wordt toegekend, aan de vreemdeling een "*verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie*" overeenkomstig het model van bijlage 9 af; dit is de F-kaart die op 30 juli 2019 aan de verzoekende partij werd overhandigd. Omdat de reglementering niet voorziet in de afgifte van enig ander document aan de vreemdeling wiens recht op verblijf wordt erkend, had de verzoekende partij een gerechtvaardigde verwachting dat met de afgifte van de F-kaart haar verblijfsrecht inderdaad werd erkend.

In haar brief van 28 september 2021 in het kader van het hoorrecht wijst de verzoekende partij erop dat zij, erop vertrouwend dat zij over een verblijfsrecht beschikte, inmiddels cursussen Nederlands aanvatte zodat zij het Nederlands goed beheerste, haar cursus maatschappelijke oriëntatie volbracht, haar tewerkstelling had sedert januari 2019 en een partner heeft leren kennen, haar relatie met haar zus, broer en vader, en de oom waarmee zij samenwoont. De verzoekende partij verwijst ook naar haar sociale en culturele banden, opgebouwd tijdens haar legaal verblijf, en naar haar economische integratie waaronder het bijna vier jaar werken in België en het volgen van een cursus economie.

Het gegeven dat de verwerende partij binnen een relatief korte termijn de gezinsherenigingsaanvraag dient te beantwoorden, stelt haar niet vrij van een onderzoeksplicht om na te gaan of de verzoekende partij verblijfsgerechtigd is in het kader van de gedane aanvraag.

Wat betreft de aanwezigheid van gewichtige redenen om het (verblijfs-)voordeel terug te vorderen, verwijst het schrijven van 17 augustus 2021, die de verzoekende partij in kennis bracht van een mogelijk einde van haar verblijfsrecht, naar het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, terwijl precies dit feit al voorhanden was voor de afgifte van de F-kaart. De verwerende partij heeft het onderliggend recht op verblijf toegekend zonder enig onderzoek of de verblijfskaart onrechtmatig werd afgegeven. Hiermee toont de verwerende partij in eerste instantie haar eigen vergissing als overheid aan. Het gegeven dat de overheid zich heeft vergist, heeft betrekking op de eerste van de drie voorwaarden, waaronder het vertrouwensbeginsel, maar kan niet in ieder geval worden gelijkgesteld met een gewichtige reden om het gegeven voordeel terug te vorderen. Het gegeven dat de verblijfskaart per vergissing werd afgegeven, weegt immers niet op tegen de legitieme verwachting dat de verzoekende partij een recht op verblijf in België had en ten gevolge waarvan de verzoekende partij haar privéleven gedurende meer dan drie jaar heeft uitgebouwd in België. Er werd in hoofde van de verzoekende partij, gelet op het bepaalde in artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit, de verwachting gecreëerd dat zij een recht op verblijf had als familielid van een Nederlander. Ten gevolge van de afgifte van de F-kaart heeft de verzoekende partij, erop vertrouwend dat zij over een verblijfsrecht beschikte, werk aangevat, gestudeerd en talenkennis opgedaan en een privéleven (of gezinsleven) ontwikkeld met haar vriendin en nauwe contacten heropgebouwd met de vader, oom, broer en zus, die allen verblijfsrecht hebben. Zij heeft een gezins- en privéleven ontwikkeld in de periode dat zij op dit punt legitieme verwachtingen kon koesteren. De verwerende partij is dan ook niet nagegaan of het feit dat er geen onderliggend recht op verblijf werd toegekend en de F-kaart per vergissing werd afgegeven, voldoende opweegt tegen de banden die de verzoekende partij ontwikkelde in de periode dat zij over een verblijfskaart beschikte. Er werd dan ook niet op afdoende wijze vastgesteld dat er *in casu* gewichtige redenen zijn om het aan de verzoekende partij gegeven voordeel terug te vorderen.

Verder merkt de Raad ook nog op dat de wetgever met het invoeren van de termijn van zes maanden in huidig artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de bedoeling had om ervoor te zorgen dat de betrokkene niet te lang in het ongewisse zou blijven over het antwoord op zijn aanvraag (zie: GwH 128/2010 van 4 november 2010, B7.1. en tot B.8.3.) en hierover rechtszekerheid te bieden. Indien vervolgens, na de afgifte van een F-kaart omwille van het verstrijken van de termijn, die kaart onbeperkt zou mogen worden ingetrokken, heeft dit als effect dat de rechtsonzekerheid nog vele malen groter is. In zijn arrest nr. 245.829 van 21 oktober 2019 wees de Raad van State er overigens op dat de declaratoire werking van een verblijfstitel niet betekent dat, wanneer het verblijfsrecht moet worden geacht nooit te hebben bestaan, ook de erkenning of de vaststelling van dat verblijfsrecht zou moeten worden geacht nooit te hebben bestaan, zonder te zijn ingetrokken.

2.4. De verwerende partij stelt aangaande dit onderdeel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"(...)3. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980.

Deze bepaling stelt het volgende:

(...)

De bestreden beslissing geeft in eerste instantie een overzicht van de verblijfshistoriek van verzoekende partij en stelt vervolgens dat vastgesteld werd dat verzoekende partij niet langer in aanmerking komt voor een verblijfsrecht en zij werd bijgevolg per brief d.d. 17.08.2021 uitgenodigd om alle informatie aan te leveren waarom zij van mening zou kunnen zijn toch nog aan de voorwaarden hiervoor te voldoen. De reden voor deze handeling was dat uit het Rijksregister bleek dat verzoekende partij inmiddels niet langer samenwoonde met de referentiepersoon, zijnde haar vader met Nederlandse vader.

Dit aspect wordt op zich niet ontkend door verzoekende partij en uit het administratief dossier blijkt inderdaad ook dat dit element objectief vastgesteld kan worden waardoor verwerende partij hier de gevolgen hieraan verbonden heeft die de wet haar toelaat.

Verzoekende partij zal inderdaad aangeven dat zij niet langer samenwoont met haar vader, maar dat zij bij haar oom verblijft en dit ook kan vermits zij over eigen inkomsten beschikt.

Omwille van de hierboven aangehaalde wettelijke bepaling kan er echter niet aanvaard worden dat verzoekende partij verder van een verblijfsrecht zou genieten.

(...)

5. Concreet werden deze verschillende elementen afgewogen door verwerende partij en dit op basis van de gegevens die haar ter beschikking waren op het moment van het nemen van de beslissing.

Ten aanzien van de duur van de samenwoning dient er opgemerkt te worden dat deze samenwoning van slechts zeer korte duur was en slechts om en bij acht maanden bedroeg. Dit volstaat niet om aan de uitzondering van een gezamenlijk verblijf van drie jaar te voldoen. Hierbij wordt ook het standpunt van verzoekende partij tegengesproken als zou zij reeds na twee maanden de gezamenlijke woonst verlaten hebben waarbij verwerende partij sedertdien naliet enige stap te ondernemen. Hierbij mag eveneens niet uit het oog verloren worden dat verzoekende partij reeds op 04.07.2018 voor een eerste maal een aanvraag deed in dit kader welke geweigerd werd omdat verzoekende partij geen stukken voorbracht die de aangevoerde situatie konden bewijzen.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verwerende partij wel degelijk een heel aantal stappen ondernam. Zo werden er herhaaldelijk woonstcontroles uitgevoerd om na te gaan of verzoekende partij toch niet terugkeerde naar haar oude adres bij de referentiepersoon en werd er intensief contact gehouden met de gemeente. Er werd met andere woorden zeker niet over één nacht ijs gegaan alvorens te komen tot de op heden voorliggende beslissing.

(...)

7. Verzoekende partij ontwikkelt nog een betoog inzake de termijn en stelt onder meer dat verwerende partij de termijn om een beslissing te nemen op een dergelijke wijze zou rekken dat deze niet meer redelijk is in het licht van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

(...)

11. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen.¹⁶

Verzoekende partij toont hoegenaamd niet aan dat in casu aan deze voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

12. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoekende partij ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de

*rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.¹⁷ Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling.
(...)”*

2.5. Waar in de nota met opmerkingen hieromtrent wordt tegengeworpen dat het rechtszekerheidsbeginsel niet wordt geschonden indien het bestuur op een juiste en consequente manier toepassing heeft gemaakt van een duidelijke wetsbepaling, werd hoger reeds vastgesteld dat de afgifte van de F-kaart evenzeer berust op een duidelijke rechtsregel, met name artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit. Er kan dus niet worden voorgehouden dat de verzoekende partij de schending van het vertrouwensbeginsel *contra legem* inroept. Het gegeven dat de verwerende partij in 2020 en nadien overging tot meerdere woonstcontroles en dat het niet “inhumaan” is om het verblijf te beëindigen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De verwerende partij geeft te kennen dat zij pas na de afgifte van de F-kaart kennis kreeg van het gebrek aan gezamenlijke vestiging. De Raad kan enkel vaststellen dat het niet blijkt uit het administratief dossier waarom en wanneer de verwerende partij op de hoogte was van het niet samenleven van de verzoekende partij en de referentiepersoon en dat anderzijds duidelijk is dat de verwerende partij dit feitelijk apart leven had kunnen weten voor de afgifte van de F-kaart, gelet op de gegevens van het rijksregister, en naliet een samenwoonstcontrole te verrichten.

De verzoekende partij maakt dan ook een schending van het vertrouwensbeginsel *iuncto* artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit aannemelijk.

Het aangevoerde middel is in de hierboven beschreven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve behoeven de overige onderdelen geen verder onderzoek.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN